

Tisztelt Főigazgató Úr, tisztelt Főigazgató helyettes Asszony, tisztelt Igazgatóság!

2018 március 21.-én 16 óra 30 perckor a Közalkalmazotti tanács, ülést tartott. A jelenlévő nyolc taggal az ülés határozatképes volt, így a felmerült témák megtárgyalása után többséggel megszavaztuk, hogy a problémás kérdéseket, javaslatokat megosztjuk a tisztelt Igazgatósággal.

-Opera nagyköveti program:

Abban egyetértünk, hogy kell alternatíva a szakmai nyugdíj szerencsétlen megszüntetése helyett, de abban nincs egyetértés, hogy a nagyköveti program alkalmas lesz-e minderre. A programban való részvételre nem mindenki lesz alkalmas és aggályos az az elképzelés, hogy az adott tárvezető fogja egyszemélyben eldönteni, hogy a hatvanadik életévét betöltött művész esetlegesen akarata ellenére bele lesz kényszerítve egy számára nem megfelelő megoldásba.

Nem volna-e célszerű átgondolni egy olyan lehetőséget, hogy a művészeti területen bizonyos időt (25-30 évet) eltöltött kollégát könnyített, kevesebb előadást és próbát tartalmazó munkavégzésre alkalmazni. (Gyakorlat volt ez régen is, az idősebb kollégát nem osztották be mindenbe, hagyták regenerálódni. Igaz akkor csak alapfizetésért dolgoztak, ezért az előadás kiesés nem jelentett bércsökkenéssel.) Így persze a spielpénz juttatás rendszerét is át kellene dolgozni, akár egy sávós, eltöltött időarányos rendszerre. Ekkor az idősebb, kevesebb előadást teljesítő művész egy jelentősebb magasabb spielpénzért dolgozhatna, kompenzálva a kevesebb, számára némi megnyugvást adó munkamennyiséget. Ezek a kollégák egy magasabb alapbért is kaphatnának, megbecsülve ezáltal az itt becsülettel eltöltött sok évtizedet. Ez egybecseng Főigazgató Úr elképzelésével, miszerint a nagyköveti munka is emelt bérezéssel járna. Felmerült egy operai nyugdíjkassza ötlete is, hogy ezeket a plusz anyagi terheket legyen miből finanszírozni. Kétségeink vannak afelől, hogy a mindenkori fenntartó majd plusz anyagi forrást biztosít ennek a problémának az orvoslására.

-Egy korábbi levelünkben már említettük egy orvosi bizottság létrehozásának az ötletét...

Ez most is felmerült, mert szervesen csatlakozik a nagyköveti program kérdéskörhöz, továbbá, hogy lássunk tisztán, mely munkakörökben mi az az időintervallum, ami egészségkárosodás nélkül eltölthető.

A munkavégzés éveinek előrehaladtával a munkavállaló számára azért kellene folyamatosan, orvosi bizottság által meghatározott paraméterek szerint a munka terheit csökkenteni, hogy a minőségi munkavégzéshez szükséges egészségét meg tudja tartani.

Egyáltalán nem életszerű, hogy egy 30-35 esetleg 40 évet itt eltöltött művész még az egészsége károsodása nélkül tudjon úgy dolgozni, hogy az nézhető, hallgatható legyen. Gondoljunk csak bele, egy átlag 50-60 év közti énekkar látványába és a hangzására, vagy egy idősödő fúvós hangszeres hangképzésére...és persze nem ők tehetnek róla, csak az a fránya biológia.

Természetesen ez ugyanúgy vonatkozna nemcsak a művészeti táraakra, hanem az Operaház összes dolgozójára, mert ugyancsak nem mindegy, hogy egy sűgő, vagy ügyelő 50- 60 éves korára megvakul, ne adj Isten lebénel a sok üléstől, de díszítőként sem elvárható, hogy 60 éves korban valaki a díszleteket emelgesse.

Tehát a koncepció szerint a fiatalabbaknak többet kell a munkából részt vállalniuk és így tovább fog tartani az idősebb munkavállaló ereje a nyugdíj bekövetkeztéig. Látjuk számtalan nyugat európai zenekarnál, hogy jelentős hányadban 50 és akár 50 év feletti muzikusok dolgoznak még erejük

teljében, mert naponta csak maximum egy szolgálatuk van. Már pl. 10-15 év tagság után el kellene kezdeni a munkaóraszám csökkentést. Ez lehetne az egyik elem, amely itt maradásra bírhatná a munkaerőt. Ne felejtjük el azt sem, hogy öngóllal érne fel a színház számára, ha az utolsó 5 évükben a legtapasztaltabb kollégáktól válna meg és kényszerpályára terelné őket a színház, akik évtizedek alatt felhalmozott tudásukat a fiatal pályakezdő kollégáknak átadhatnák.

-Újból a zenekari minősítés kérdése, miután az előző levelünkben is érintettük a kérdést, de választ mai napig nem kaptunk:

Az elmúlt évadban 2x is megjátszották a zenekart, egyszer meghallgatás, majd minősítés néven. Ekkor a társaság jelentős része nyári szabadság miatt nem tudott játszani. Ezekután jóval a törvényileg előírt határidő után mégis minősítéseket oszt szét a főzeneigazgató Úr, noha az egyenlő elbírálás esete nyilván nem állhat ily módon meg. Ezekben pedig, igazán jól alátámasztott indoklás nélküli határozatban minősítik százalékosan a művészeket, (de például gyakran ugyanaz a pontszám más százalékot jelent más-más művésznél, vagy kiváló szöveges értékelés mellé pontlevonások kerültek). Tisztelettel kérdezzük, ha jogilag nem érvényes a művelet, miért lett foganatosítva? Kérjük a minősítésre érkezett panaszok felülvizsgálatát, a zenekari igazgató Úrnál megtalálhatóak. Kérjük egyben annak leírását is, hogy semmilyen negatív következménnyel nem jár a művészek megítélésében az esetleges gyöngébb, alá nem támasztott, ezért nyilvánvalóan szubjektív minősítés!

Ezek után pedig felvetnénk: mi értelme volt ilyenképpen ennek az egésznek?!

-Nemzeti balett körüli vita:

Egyetlen kérdés merült föl bennünk. A témában igazán kompetens személy, Solymosi Tamás miért nem fejtette ki a véleményét?

-Visszatérő téma az elvándorlás kérdése.

Sajnos az utóbbi időben a zenekar és az énekar is áldozatául esik ennek a tendenciának.

Mégha jönnek is időnként új kollégák, sokan hamarosan egy-egy jobb, magasabb anyagi elismerést, szervezettebb munkavégzést biztosító más művészeti intézmény felé veszik az irányt.

Sajnos az is tapasztalható, hogy már ide dolgozni is egyre kevesebben akarnak jönni, mert ebben a „szakmában” a munka mennyiségéhez képest nem piacképesek a béreink (az énekar esetén például, bizonyos szízlások esetén ez jelentős probléma).

Úgy gondoljuk, hogy ezt a problémát sürgősen meg kell oldani. A béreket rendezni lenne célszerű, az idősebb és fiatalabb generáció közti bérfeszültség megoldása is várat magára. A kollégák tervezhető életéhez szükséges lenne egy **kollektív szerződésre**, hogy kiszámítható legyen a munkavégzés, lehessen legalább a heti egy fix szabadnappal számolni, legyen egy előre tervezhető nyáriszünet. Lehet ez a szerződés ideiglenes is, kompromisszumos, de fontos lenne!!!

-Komoly probléma a zenekari öltözők átjáróházzá válása.

A zenekari művészek lassan a személyes dolgaikat nem merik az öltözőben hagyni, mert az öltözők bárki számára bejárhatóak. Javasolnánk egy belépőkártyás rendszert.

-Felmerült a lekerített parkoló és az oldalsó engedélyes parkoló kérdése.

Nem tudná-e a színház megszerezni a lekerített parkolót saját használatra?

Az oldalsó parkoló kapacitása egy vidéki turné esetén, -amikor az Erkel színházban próba, előadás van - sajnos nagyon kicsi. Sokan kénytelenek gépkocsival jönni, hogy éjjel valahogy haza jussanak. Nem egyszer fordult már elő, hogy pénzért kell a kollégáknak a közterületen parkolni.

Vagy pedig tömegközlekedik és saját pénzen taxizik haza hajnalban.

Egyik sem korrekt a kollégákkal szemben.

Az éjszakai hazajutás megoldása pedig továbbra is várat magára.

Fenti sorainkban olyan visszatérő problémákat érintettünk, amelyek orvoslása nagyban elősegítené a kollégák hangulatának, munkához való hozzáállásának javulását.

Mindenkinek, aki itt dolgozik sok-sok éve, szívügye az Opera és az operajátszás sorsa! Szeretjük a munkánkat és a közönség minél magasabb színvonalú kiszolgálása fontos számunkra.

Kérünk Beneteket, tegyetek meg mindent annak érdekében, hogy ezek a problémák ne maradjanak visszatérő problémák!

Javaslatainkat pedig kérjük, hogy vegyétek fontolóra, a jobbítás szándéka, ami vezérel minket!

Végezetül pedig fogadjatok szeretettel egy Mongol népmesét...tőlünk, nektek!

Egyszer a Mongol kán úgy találta, népének csak nyűg és teher az öregeket eltartani, és megparancsolta, hogy a fiúk végezzenek atyáikkal. Egyetlenegy fiú azonban jobban szerette atyját, és nem ölte meg, hanem bőriszakban a lovára kötözte, és úgy vitte magával, amikor népe felkerekedett. Éjszakánként kiengedte, megetette, megittatta, és a napi eseményeket vele megvitatta. Atyja bölcs tanácsokat adott neki, ha útközben akadály tornyosult előttük, és így esett, hogy a kán felfigyelt a fiúra; mert amikor a haditanács sem tudott megbirkózni egy-egy kérdéssel, ez az alattvaló mindig megtalálta a megoldást. Hogy lehet ez? -kérdezte a kán. A fiú nagy nehezen bevallotta, hogy ősz apjától kapta a jótanácsokat, és várta, hogy halálra ítéljék, mert ellenszegült a kán korábbi parancsának; de az elszégyellte magát, mert megértette, hogy az öregek bölcsessége nélkül nem tudott volna előbbre jutni, és inkább gazdagon megjutalmazta a fiút, kegyetlen parancsát visszavonta, és az öreget maga mellé tette tanácsadónak.

Itt a mese vége.

...Akinék füle van a hallásra, értse meg!

Válaszokat várva, köszönettel a Közalkalmazotti tanács nevében:

Kozári András elnök

Kelt: Budapest 2019 március 28.-án